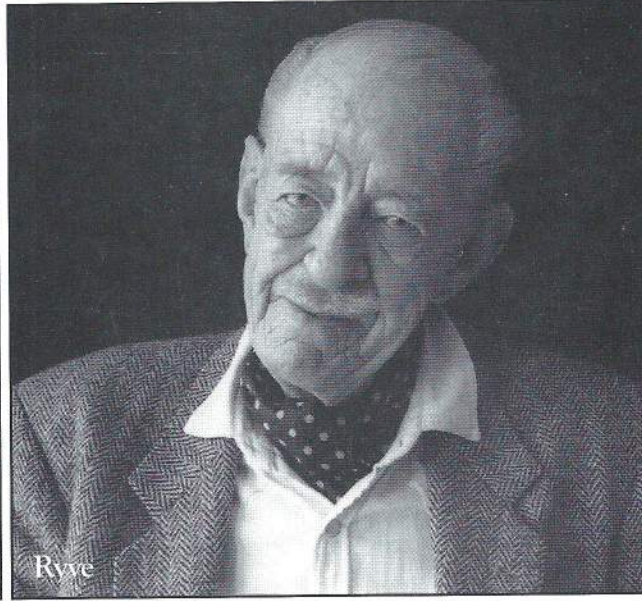

Kampenkalenderen 2007

Kampen Historielag er 20 år

Bøgata 21, nedlagt renseri og farveri på totalt 1100m² ble bygget, endret og påbygget i perioden 1890-1959. Huset ble overtatt av befolkningen på Kampen i 1982 og drives nå som andelslaget Kampen Bydelshus. Kampen Historielag vokste fram i miljøet de første årene i bydelshuset.

Leif Ryve og Christian Christensen (CC) var viktige initiativtakerene og drivkrefter i Kampen Historielags tidlige år.

Pris kr 70.-

Kampen Historielag er 20 år, og i 2007 utgaven av Kampenkalenderen har vi valgt å presentere et utvalg av tidligere kalenderblader med bilder og den opprinnelige teksten; med unntak for mai hvor det er ny tekst til en gammel kalenderforside.

Dette har vært både lett og vanskelig. Lett fordi det har vært så mye bra å velge i, men vanskelig for det er godt stoff for så mye mer enn fattige 12 måneder. Noe måtte med fordi vi liker bildene, andre valg er gjort for å gi noen glimt fra nyere og eldre historie og begivenheter i bydelen.

På forsiden har vi valgt å vise historielagets fødested Bøgata 21 sammen med Leif Ryve og Christian Christensen alias CC, eller "han i Morgenbladet". De var viktige initiativtakere og "gudfedre" fra starten av historielaget og utgivelsen av Kampenkalenderen. De knyttet kontakten med hverandre som stamgjester på kafeen i bydelshuset. Begge var pensjonister og hadde både tiden, ideene, initiativet og forbindelsene til å dra i gang Kampen Historielag sammen med yngre krefter i miljøet.

Redaksjonen har bestått av:

Arne Ekra, Vidar Johansen, Jan-Erik Nielsen, Lasse Solberg, Sverre Syversen, Tore Sørli og Bjørg Wigaard

Sverre, Lasse, Bjørg og Tore foran Bydelshuset.

Januar

Foto: Arbeiderbladets arkiv

Brinken

Dette gatenavnet er gammelt – og pussig, dansk som det er. På norsk skulle det nemlig hete "brekka", det vil si bratt bakke, kanskje som betegnelse på kneika opp fra Kampen Mekaniske Verksted til Kampens gate. Før 1871 het denne veistumpen Underhaugsveien og resten Brinken. Da man ikke kunne ha to "underhaugsveier" i byen, fikk hele strekket tilbake sitt gamle navn, Brinkens gade.

Brinken er også trolig en del av et middelaldersk veisystem som strålte ut fra "Martestokker", dagens Galgeberg. Brinken var da en del av "vestanvegen", som førte videre over Tøyen ned mot det gamle brofestet ved nedre Foss og derfra opp til Gamle Aker kirke over Frogner mot det fjerne Fåbro – Lysaker.

Hvordan det danske ordet "brink" har blitt gatenavn, er mer enn gåtefullt. Kan det ha sammenheng med det halvdanske overklassemiljøet på Tøyen på 16-1700-tallet?

Alle trehusene i "brekka" opp mot Kampens gate ble revet i siste halvdel av 1980-årene. Det var en antikvarisk tragedie, da vi her trolig fant deler av den eldste bebyggelsen på Kampen. Fortellingene fra slutten av 1800-tallet har et

innslag av tobakksarbeidere i denne bebyggelsen, noe som viser at det må ha ligget en tobakksfabrikk i nærheten – var det på Sørliløkka?

Erik Melvold

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
1	1	2	3	4	5	6	7
2	8	9	10	11	12	13	14
3	15	16	17	18	19	20	21
4	22	23	24	25	26	27	28
5	29	30	31				

Februar

Foto: Riksantikvaren

Carl F. Johannesens tobakksfabrikk

Tobakksfabrikk på Kampen? Det skal ha vært en tobakksfabrikk på Kampen før århundreskiftet, er det blitt sagt. Ja, det er ganske riktig, det har det vært. Men hvor lå denne fabrikk?

Min far fortalte en gang, at da hans mor var liten, hadde Carl F. Johannesen en tobakksfabrikk i bakbygningen i Norderhovgata 4. I branntaksten fra 6. januar 1879 er tobakksfabrikant Carl F. Johannesen oppført som eier av eiendommen på hjørnet av Brunsgade (Norderhovgata) og Markveien (Nannestadgata), det vil si Norderhovgata 4. Adressebøkene fra denne tiden viser også at det var en tobakksfabrikk her fra rundt 1879. I folketellingene ser man at det bodde flere tobakksarbeidere på Kampen. Blant annet her i nummer 4 bodde cigarmager Larsen foruten Carl F. Johannesen selv med sine familier. Carl F. Johannesen var også inntil 1889 eier av Nannestadgata 4. Her hadde han en tid tobakksutsalg, men hovedutsalget var i Storgata 4. Den 19. mai 1889 var det brann i bygningene i Norderhovgata 4, og i 1890 flytter Carl F. Johannesen virksomheten til Carl XIIIs gate på Vaterland, omtrent der vi i dag har Oslo City. Med dette avsluttes

10 års virksomhet på Kampen, som sikkert i disse årene hadde gitt arbeid og inntekt til mange familier. Kanskje fulgte noen av arbeiderne med til Vaterland. Hva vet vi?

Vicky Aasen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
5				1	2	3	4
6	5	6	7	8	9	10	11
7	12	13	14	15	16	17	18
8	19	20	21	22	23	24	25
9	26	27	28				

Mars

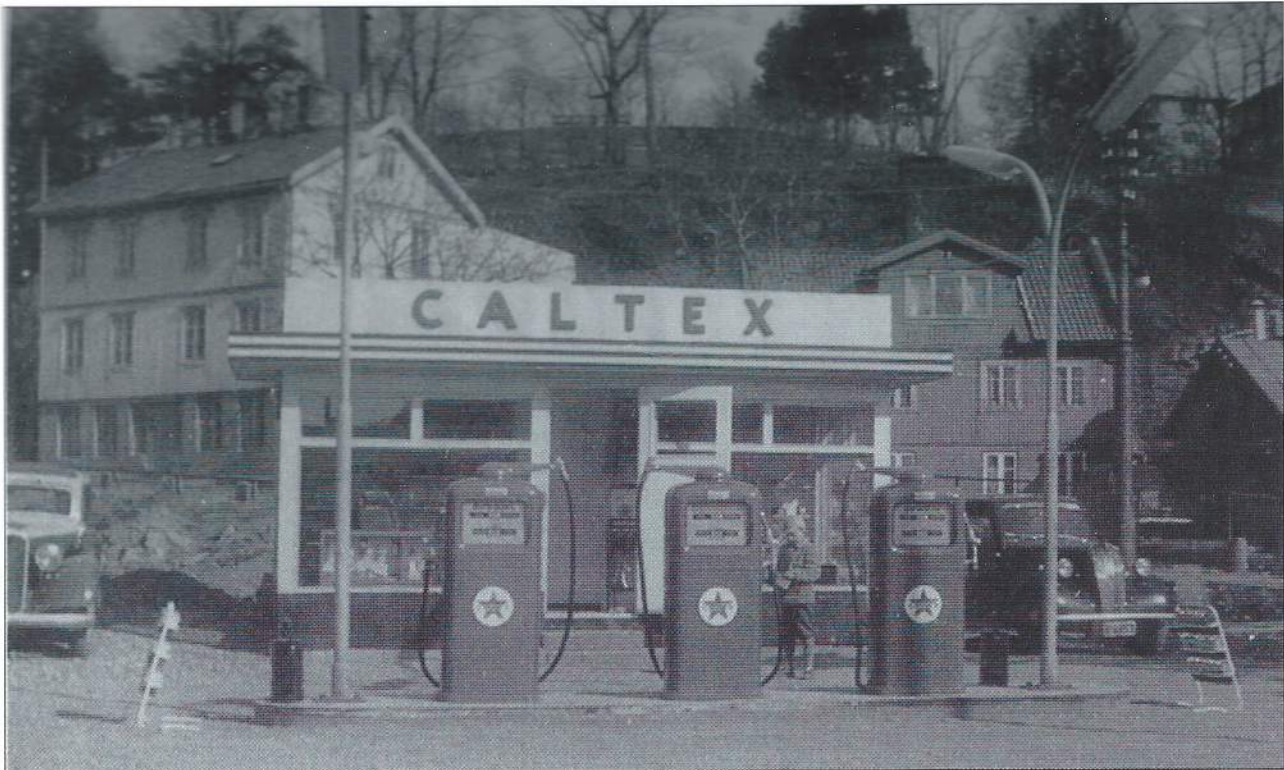

Foto: Svein Pedersen

Fra Caltex til Hydro-~~Texaco~~ på 40 år

Caltex stasjonen ble bygget i 1957. På tomten stod det et garasjeanlegg, som ble revet for å gi plass til stasjonen. Aage Pedersen, som kom fra Sagene, ble forhandler på den nye stasjonen. Han hadde tidligere jobbet på Caltex i Hegdehaugsveien.

Stasjonen var på den tiden en tradisjonell bensinstasjon, med servicehaller og betjente bensinpumper. Butikken var på ca. 10 kvm, og hadde bare bilprodukter i sortimentet. I årene som fulgte var det stadig endringer. Butikken ble bygget ut, og kioskvarene fikk en naturlig plass. På slutten av 60-tallet endret Caltex navnet sitt til Texaco. Den eldste sønnen Kåre begynte å jobbe der tidlig på 60-tallet, og da var de 4 ansatte.

Sønnen Svein begynte i 1971, etter fullført mekanikerlære. Fridtjolf Andersen fra Hovin var ansatt en "mannsaldar", helt til han gikk av med pensjon. Mange husker sikkert "Fiffen" som han ble kalt.

Det har vært mange episoder opp gjennom årene, både morsomme og dramatiske, og det vi husker best er nok eksplosjonen i 1977. Et fat med fett ble antent i vaskehallen og den brennende massen sprutet over Aage som øyeblikkelig stod i full fyr. Svein startet høytrykkspyleren, og reddet nok farens liv. Aage hadde store forbrenninger, og tilbrakte noen uker på Aker sykehus, men kom fra det uten mén.

I 1987 var det slutt for stasjonen på hjørnet, da ble den revet, og Oslo Kommune reiste sitt nye bygg.

Bensinstasjonen fikk nye lokaler i nabogården, og en ny tid begynte for alvor. Fra da av var det Svein som var forhandler, og Aage gikk over i pensjonistenes rekke. Staben ble økt til 20 mann, og åpningstiden utvidet til 24 timer. Butikken var blitt 100 kvm, og nå kunne man kjøpe brød, pølser og andre dagligvarer. Men Svein ville ikke gi slipp på den "gammeldagse" bensinstasjonen, så det ble bygget servicehall, selv om oljeselskapet ikke var interessert i det.

Så i 1994 ble navnet igjen endret, etter fusjonen med Hydro. Den nye, svært oppfinnsomme, firmanavnet ble Hydro-~~Texaco~~.

Ragnhild Pedersen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
9				1	2	3	4
10	5	6	7	8	9	10	11
11	12	13	14	15	16	17	18
12	19	20	21	22	23	24	25
13	26	27	28	29	30	31	

April

Bildet av gutta er tatt i Kampen park høsten 1942. Erik Sørensen 6 år, Roger Gulbrandsen 7 år og Terje Gulbrandsen 5 år.
Foto: Ragnvald Sæther

Tre gode kamerater fra Norderhovgata

Vi vokste opp under krigen og da var det jo litt dårlig med mat. Det som var populært var å gå på epleslang. Hagen til Bastiansen var god å ha.

Vi hadde ikke sykler den gangen, så det ble mye hyttebygging i Øst- og Nordmarka på søndagene. Vi bygde også hytter på Normannsløkka og Ola Narr. Bråtabrann var også veldig gøy, Erik ble kalt "Ildguden". Det var ikke så veldig lurt, for faren til Terje var jo brannmann.

Vi likte oss veldig godt på søppeldynga under Tøyen stasjon. Der var det mye rart å finne. På hjemveien var vi og knabba redikker på gartneriet på Caltex-løkka, dro rett hjem til mora Erik og fikk hjemmembakt brød med redikker og salt på.

Vi lekte mye den gangen, se bare her: Kaste på stikka, trille hjul, hauk og due, gjemsel, kongen over gata, indianer og cowboy. I Kampen Park sparka vi forball (drilleparti) om sommeren og gikk på skøyter (skruskøyter) om vinteren. Selv ble jeg kalt sjefen over gata, hvorfor vet jeg ikke.

Under krigen var det russiske og finske krigsfanger som gravde skyttergraver på vannbassenget i Kampen park. Vi fikk lov av de tyske vaktene til å gi dem matpakker, og i bytte fikk vi sigarettmunnstykker, kobberringer og trefugler som de hadde laget i fangebrakkene.

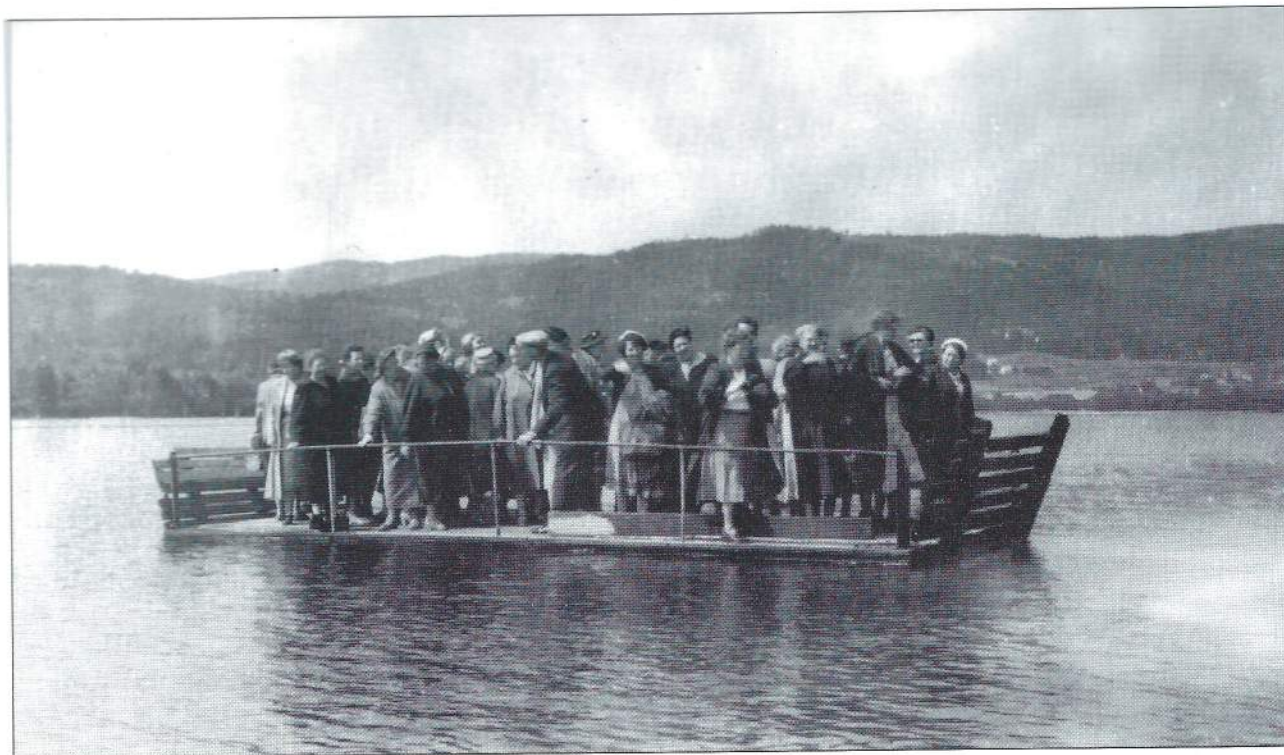
En ting jeg husker godt var Fredsdagen 8. mai 1945, da vi fikk lov til å rive ned blendingsgardinene i Norderhovgata 38. De ble brukt til et stort bål i parken.

Vi var også på feriekoloni om sommeren, Erik og Terje begynte i musikken, jeg begynte i speideren K.F.U.M. Senere dro Erik til Risør og ble skolelærer, Terje dro til Uganda med Fredskorpet og jeg tok en tur til sjøs. Jeg har ennå god forbindelse med gutta.

Roger Gulbrandsen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
13							1
14	2	3	4	5	6	7	8
15	9	10	11	12	13	14	15
16	16	17	18	19	20	21	22
17	23	24	25	26	27	28	29
18	30						

Mai

Kampen Husmorlag på utflukt

Dette herlige bildet hadde vi på forsiden av 1994 kalenderen - men vi har ikke originalfotoet i arkivet, og ikke vet hvor det kommer fra heller. Men fergeturen foregikk på Krøderen, og kåpene, hattene og håndveskene er umiskjennelig tidlig 50-tall. Da var nok ikke kravene til sikkerhet ved personbefordring så strenge som i dag.

Hva var så de typiske reisemålene når husmorlagene skulle på tur? Gjerne et sted hvor man kunne få god bevertning underveis og gjerne kombinere det med innkjøp. Hadeland Glassverk, Sundvollen, tvillingkirkene på Gran eller kanskje sukkertur til Sverige under rasjoneringen. Da tok en også med ungene for å få innføre sukkerkvoten for dem - sukkerunger ble vi kalt, og vi kunne også bli "utlånt" til slekt og venner til formålet.

Husmorlagene er en del av kvinnes forenings- og organisasjonsliv som tildels kan være mindre kjent for den mannlige del av befolkningen. Men noen ganger har nok karene merket at stua og kammerset har vært opptatt, hørt summende prat, latter eller salmesang; mens det til gjengjeld har vanket høye smørbrød, kaker og sterk kaffe på kjøkkenbordsnippen.

Menn har tradisjonelt hatt en stor del av sitt sosiale liv og sin omgang tilknyttet arbeidslivet mens kvinnene var hjemmeverende. Derfor har kvinnes organisasjoner også dekket et viktig sosialt behov ved siden av det formelle formålet i misjonsforeninger, politiske lag, husmorlag, sanitetsforeninger, husflidslag eller rett og slett i syforeningen.

Sverre Syversen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
18		1	2	3	4	5	6
19	7	8	9	10	11	12	13
20	14	15	16	17	18	19	20
21	21	22	23	24	25	26	27
22	28	29	30	31			

Juni

Foto: Arbeiderbevegelsens arkiv

Minner fra Bøgata

Bøgata strekker seg fra Normannsgate til Kampens park, og den har lange aner som en av Kampens hovedgater. Den var tidligere en utpreget handlegate, fylt av gamle dagers folkeliv og småforretninger. Opp til 1950 årene var det på strekningen Kampen kirke- Kampens park 17 butikker, et trykkeri, et renseri, en kjemisk fabrikk, et bakeri, en brenselforretning (koksbu), et mekanisk verksted og 2 bedehus, i tillegg til Kampen kirke. Hoveddelen av butikkene var melkebutikker, kolonialbutikker og tobakksbutikker, men det var også 2 trikotasjeforretninger, en blomsterbutikk, en jernvarehandel og en bilrekvisitabuttikk.

Bøgata hadde i gamle dager et yrende folkeliv. Folk sto både i og utenfor butikkene og pratet på handlerunden sin, og bildet gir et godt inntrykk av stemningen i gata en sommerdag. I husrekken til venstre på bildet lå bl.a. Kampens minste tobakksforretning. Med to kunder var butikken stapp full, og nestemann måtte vente i trappa. Det var svært få nyetableringer i gata. De butikklokale som var i drift i femtiåra, hadde stort sett vært i drift siden forrige århundre. Butikkene var i hovedsak små familieforetak, mann-og-kone-bedrifter, og de var ikke akkurat preget av hyppige eierskifte.

Bøgata fremstår i dag uten mange store forandringer. De fleste bygningene er rustet opp og er i bedre stand i dag enn for 40 år siden. Den eneste store forandringen er det store OBOS-bygget fra ca. 1970 som ligger på hjørnet Bøgata/Skedsmogata. Her lå et renseri, med Kristi menig-

het i bakgården. Renseriene gikk i lufta etter en eksplosjon en vinternatt i 1961. Brannen var voldsom, og en av de mest truende for trehusbebyggelsen på Kampen, men skaden ble begrenset til denne ene eiendommen.

I dag er folkelivet i gata langt mindre fremtredende enn på bildet. Sammenslåingen av leiligheter gjør at det i dag bor vesentlig færre mennesker i Bøgata, som også på resten av Kampen, enn i gamle dager. De fleste butikkene ble lagt ned i løpet av en forholdsvis kort periode i sekstiårene.

Stig Berg

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
22					1	2	3
23	4	5	6	7	8	9	10
24	11	12	13	14	15	16	17
25	18	19	20	21	22	23	24
26	25	26	27	28	29	30	

Juli

Foto: Wilse/Oslo Bymuseum

Normannsgata arbeidsstue

I januar 1896 gikk en gruppe damer og herrer sammen om å stifte "Foreningen for arbeidshjem for barn". Foreningen skulle være "som en fortsættelse av en siden 1870-aarene virkende sy- eller klippeforening og hadde til formaal at gi folkeskolens barn lyst og adgang til nyttig beskæftigelse utenfor skoletiden". Et sted å være dersom fritida ble for lang.

Normannsgata 8 huset et slikt arbeidshjem. Nummer 8 ble i 1916 skjenket til arbeidsstuene, som de ble kalt, av grosserer Andr. Lind og frue. Virksomheten ble i de første årene støttet av Brøndevinssamlaget og Christiania Sparebank. Arbeidsstuene fikk ellers støtte av både stat og kommune, og i 1947/48 var kommunens bidrag 26 000 kroner.

I 1937 drev "Foreningen for arbeidshjem for barn" fire arbeidsstuer med avdelinger både for gutter og piker. Foruten arbeidsstua i Normannsgata var det en i Lakkegata 3, en i Thorvald Meyersgate 46 og en i Hammerstadgata 7. Sistnevnte hadde skomakeravdeling på Uranienborg skole.

Arbeidsstuene skal ha vært gjennomgående godt besøkt, "mest i de mørke vintermånedene, noe mer uregelmessig vår og høst". Det var nyttig lærdom å hente etter skoletid, jentene var stort sett beskjeftiget med søm, hekling, strikking og andre lett kvinnelige sysler, mens gutta sto i med skomakeri, sløyd og løvsagerarbeider.

Arbeidsstuene ble drevet av hvert sitt lokale styre som hadde en eller flere representanter i et felles hovedstyre. Stuene hadde felles økonomi og felles hovedkasserer. Virksomheten var populær og arbeidsstua i Normannsgata var i drift frem til slutten av 50-åra.

Björg Haavardsholm

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
26							1
27	2	3	4	5	6	7	8
28	9	10	11	12	13	14	15
29	16	17	18	19	20	21	22
30	23	24	25	26	27	28	29
31	30	31					

August

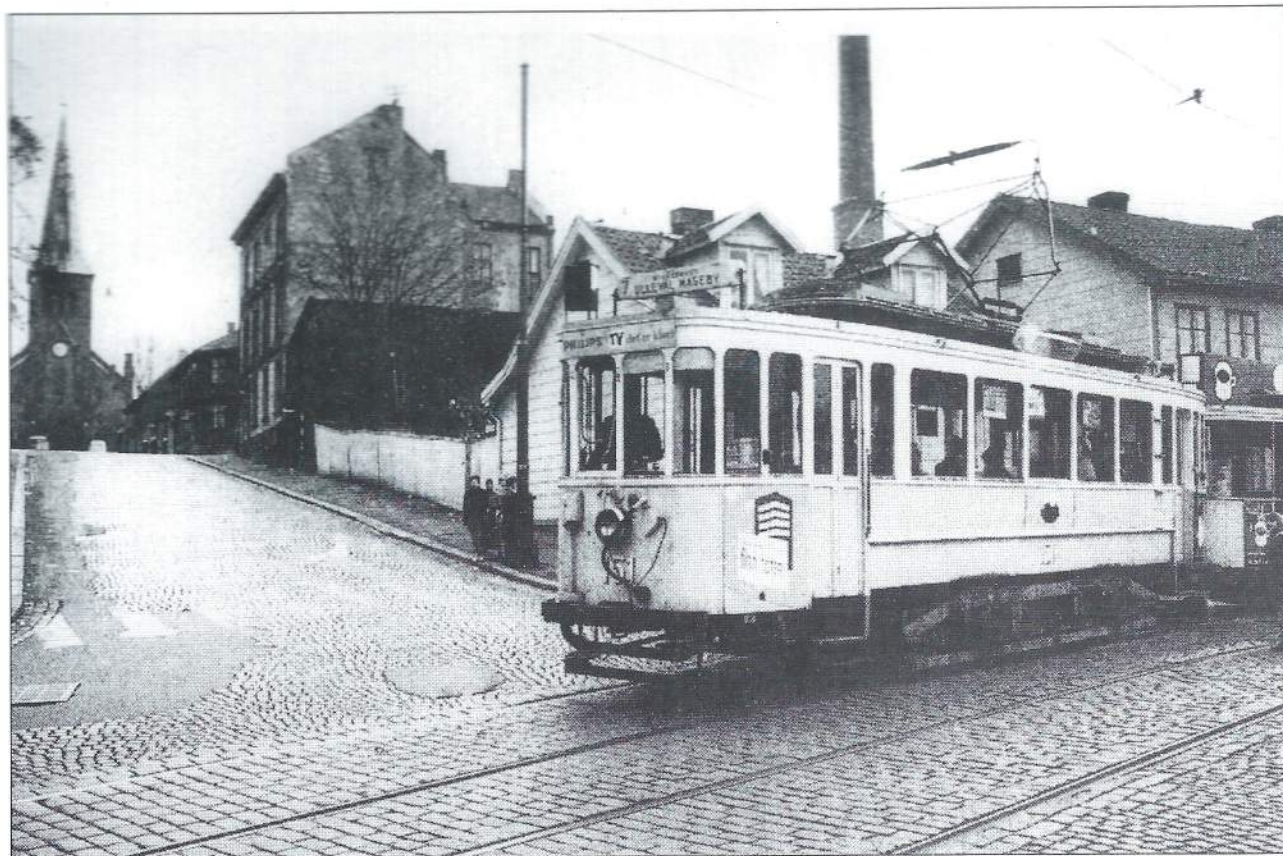

Foto: Byarkivet

Kampentrikken

For de mange innvandrere på Kampen må vel månedens kalenderbilde fortone som hentet fra fjernsynsserien "Fleip eller fakta". Men faktisk var trikken et kjærtekk i bybildet gjennom 60 år.

Fra 6. juni 1900 trafikkerte Kristiania Sporveisselskab fem linjer. Den ene var Homansbyen-Stortorvet-Kampen. Trikken svingte fra Grønland opp Motzfeldts gate og fulgte Tøyengaten og Hagegaten til Brinken. Linjen var ensporet i mange år. Først i 1921 ble den oppadgående Kampentrikk ledet opp Tøyengaten, mens sporet i Motzfeldts gate ble forbeholdt nedadgående vogner.

Fra januar 1910 hadde grønntrikken linje nummer 5, Kampen- Sortorget-Munkedamsveien. Fem år senere var ruten Kampen-Jernbanetorget-Nobels gate.

Fra 1927 gikk 7'ern fra Ullevål Haveby til Kampen og 15-trikken fra Kampen til Majorstuen.

Helt fra århundreskiftet var man opptatt av miljøvern. I alle vognene fant man skilt med "Røgning og Spyting forbudt!".

Det heter i Kristiania-Ciceronen for 1903: "Byen er nu særdeles vel forsynt med Sporvogne, samtlige elektriske. Det er tre forskjellige Sporveisselskaber: Kristiania Sporveisselskab, det eldste

Selskab, fra syttiårene, endnu almindelig kaldt Hestesporveien, fordi den indtil for nogle Aar siden kjørtes med Heste, Kristiania elektriske Sporvei fra 1894 og Kristiania elektriske Sporveie fra 1899. Prisen er overaldt 10 Øre (Børn 5 Øre)."

Det var det eldste selskap med sine grønne trikker som trafikkerte på Kampen. Kristiania elektriske Sporvei hadde blå vogner, mens det kommunale hadde røde. I en senere overgangsperiode opplevet man såvel grønne som blå trikker på Kampen. Kampen-trikken ble nedlagt i 1960.

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
31			1	2	3	4	5
32	6	7	8	9	10	11	12
33	13	14	15	16	17	18	19
34	20	21	22	23	24	25	26
35	27	28	29	30	31		

September

Foto: Byarkivet

Jordal Amfi

Jordal Amfi ble bygget til de olympiske vinterleker i Oslo i 1952. Anlegget var arena for ishockeyturneringen samt kunstløpkonkurransene. I tillegg har Jordal Amfi vært arena for ishockey-VM i 1958 og 1999 og B-VM i 1989 og 2004.

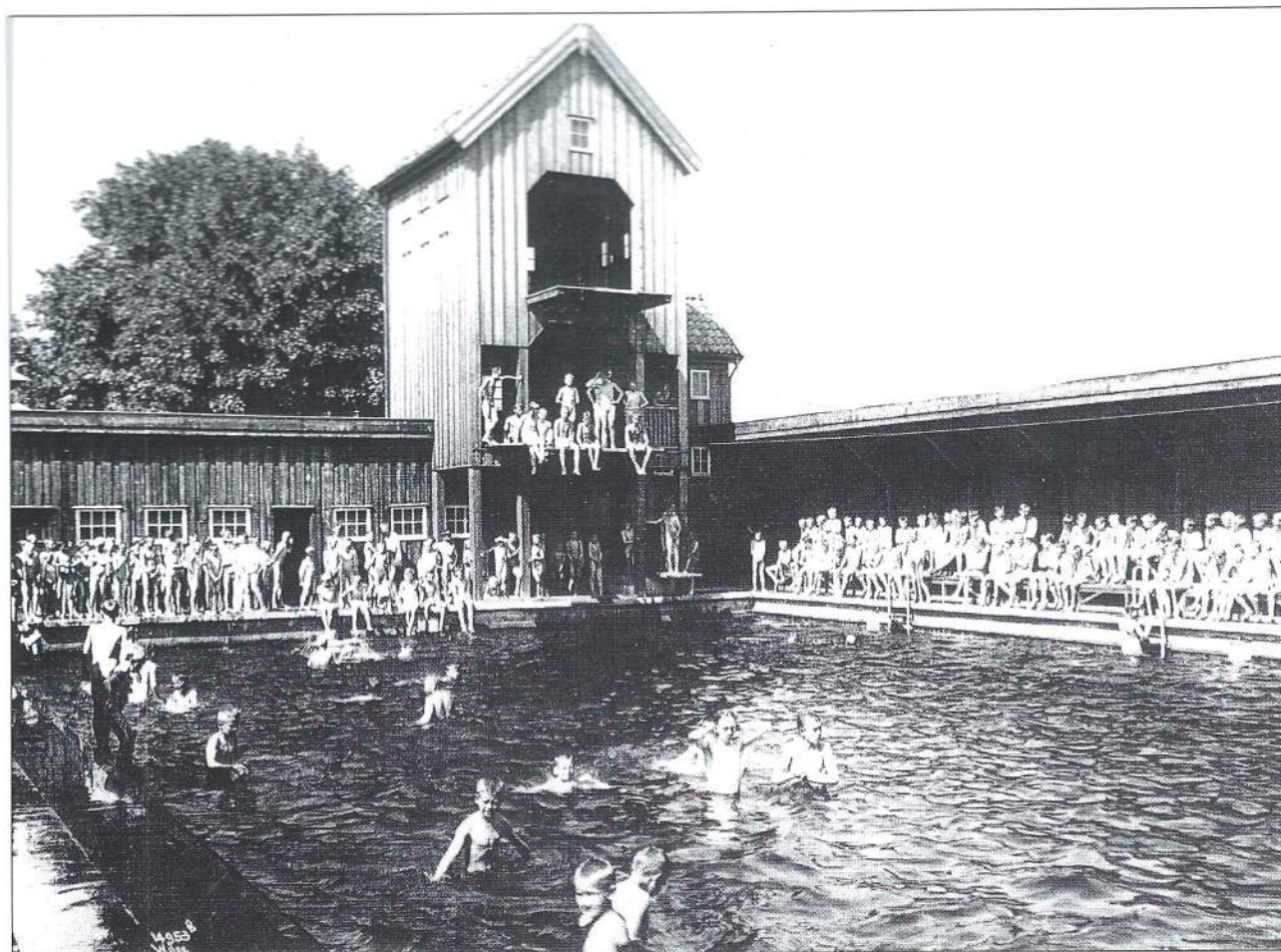
Jordal Amfi fremsto som et meget moderne anlegg da det stod ferdig i 1951. Den asymmetriske formen kommer av at amfiet ble anlagt i gropen etter Jordal Teglverk. Tilskuerkapasiteten var 9 000 personer. Den ble senere øket til 11 000, mens dagens anlegg tar ca. 5 000 (nå er det bare sitteplasser). Som bildet viser, var Jordal Amfi et utendørsanlegg. Etter Sonja Henies isshow i 1955 tilbød hun seg å sponse tak over anlegget. Tilbudet ble avslått da man mente det ville ødelegge arkitekturen, og det var ikke før i 1972 at taket kom på plass. Frem til taket ble bygget ble den asfalterte banen benyttet til håndball i sommermånedene. En av forutsetningene for å bygge Jordal Amfi var at anlegget skulle åpne for allsidig bruk der det i tillegg til idrett skulle være scene for teater, konserter og kulturarrangementer. Det ble særlig de første årene arrangert en rekke konserter på Jordal Amfi, ikke minst nordisk mester-

skap i rock i 1958 og 1959. I dag benyttes Jordal Amfi, sammen med Ungdomshallen (ferdig i 1988) til ishockey, kunstløp, bandy, kjelkehockey og frigåing.

Gro Aschim

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
35						1	2
36	3	4	5	6	7	8	9
37	10	11	12	13	14	15	16
38	17	18	19	20	21	22	23
39	24	25	26	27	28	29	30

Oktober

Originalfoto og tekniske opplysninger: Friluftsetaten

Kampen Friluftsbad

Denne institusjonen, til fremme av folkehelsen – på folke-
munne kalt "ishuset" – hadde en maks temperatur som
neppe oversteg +10 grader C.

I 1917 ble det for kr. 14 639.- innkjøpt en tomt bak
Kampen skole for anlegg av et friluftsbad. Etter at de nød-
vendige midler var blitt avsatt, kunne Kampen friluftsbad
åpnes den 19. juni 1921. Anleggssummen var på
kr. 422 239.- (eller i dag nok til en tredel av kjøp av en
2-roms leilighet i Kampen Byggeselskap anno 1937)

Bassenget var støpt i betong, 25x12,5m og var uten forvar-
ming eller filteranlegg. Det hadde slik sett de samme svak-
heter som Rodeløkken Bad, men samtlige omkleddnings-
plasser var nå lagt i en stor hall langs bassengets ene side,
med egne rom for lærere, aktive svømmere o.a. Herfra
måtte man gjennom en dusjvdeling før man kom ut i
selve bassenget.

Besøkende det første året var på hele 91 262 personer.
Etter hvert sank antallet, vesentlig på grunn av det kalde
vannet, men også fordi utviklingen av byens kommunika-
sjon og det nye syn på friluftsliv med fellesbading førte
folk ut til de friere strender. Besøket sank stadig og i 1936

var besøket nede i under 12 000. Redaksjonens selvopp-
levde halvminutt lange manndomsprøve sitter ennå som
frostknuter i kropp og sjel. Slik sett kunne ovenstående
motiv gjerne ha preget desember måned. At en kom fra
det med livet i behold...?

Jo, jo, det var tæl i Kampegutta da gett!

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
40	1	2	3	4	5	6	7
41	8	9	10	11	12	13	14
42	15	16	17	18	19	20	21
43	22	23	24	25	26	27	28
44	29	30	31				

November

KRISTIANIA SPORVEISSLAGS Selskab
VAALERENGEN VOGNSTATION
FERDIGBYGGET 1922

Trikkestillene

Trikkestillene på Kampen ble jevnet med jorden i 1988. De lå i Hedemarksgaten som inntil Kampen ble innlemmet i Kristiania (1887), het Søndre Østerdalsgade i Aker. Bemerk at stallenes offisielle navn var Vaalerengen Vognstation. Byggherre var det private firma Kristiania Sporveisselskab, etablert i 1875. Dette startet med hestetrakne vogner. Etter elektriferingen, da sporveien fikk det populære navn "Trikken", var selskapets vogner grønnmalt, mens Kristiania Elektriske var blå og Kristiania Kommunale Sporveiers røde.

Ifølge fotografiet av vognstasjonen, som vi har fått av Trikkemuseet på Majorstuen, sto hallene ferdig reist i 1922. Museumsfolkene er i tvil om årstallet er riktig. Muligens ble stasjonen tatt i bruk tidligere. Hallene var nemlig ikke utstyrt med tak i første omgang. En delegasjon hadde studert trafikkproblemer i USA og var kommet til at tak over hallene var unødvendig fordyrende. Klimaet på Kampen viste seg å være noe annet enn i de amerikanske strøkene studiene var foretatt. Tak ble bygget! Det var pensespor i Hedemarksgaten helt opp til Kampen skole. Paradoksalt nok kunne ikke Kampetrikkens vogner kjøres direkte fra endestasjonen i Brinken og fram til stallene. Ifølge kampianeren Harry Martinsen måtte disse kjøres ned til Grønland og opp Schweigaardsgate før de kom hjem til Vaalerengen Vognstation på Kampen. Han forteller også om den posisjon trikkeførerne hadde i lokalmiljøet. Alle kjente dem, og de fleste hadde populære kallenavn. De var også fortrolige med sitt klientell og kunne

ofte drøye en smule på endestasjonen eller et stoppested, for og få en fast kunde frem til vedkommendes arbeidsted i rett tid, en tidlig morgentime. Også Kampens natteravner kunne gjøre bruk av omkjøringen til vognstasjonen, sier Martinsen. Selv om siste trikk var gått fra sentrum, hadde man mulighet for å bli med vognen "ikke i rute" som skulle frem til Hedemarksgaten for natten. Vognstallene hadde ingen funksjon etter 1968, da var så vel Vaalerengen som Kampen blitt "trikkeløs".

Christian Christensen
(C.C.)

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
44				1	2	3	4
45	5	6	7	8	9	10	11
46	12	13	14	15	16	17	18
47	19	20	21	22	23	24	25
48	26	27	28	29	30		

Desember

Mor i bakken; Inger Alida Christensen

Hvem er dette? Hvem er månedens motiv? Det er ingen ringere enn "Mor i bakken", en fordums Kampeninstusjon. Bakken er Nannestadgata på sitt bratteste. Mor i bakken var et av Oslos mest populære beveringssteder i 60-, 70- og langt opp i 80-åra.

Etablisementets lokaliteter sto ikke helt i forhold til firmaets smakfulle, enkle meny: pølse med lompe eller pølse og lompe med løk. Noen forskjell? Egentlig ikke, men dog et assortiment. Kvaliteten på råvarene og den uhyre varme og vennlige smak, gjorde måltidene uforlignelige.

Populariteten var derfor ikke underlig. Man fant veien til Mor i bakken, taxisjåfører, ungdom i alle aldre og Kampianere generelt selvfølgelig. Men monn ikke mennesker fra Furuset, Veitvedt, Stovner, Bøler og andre drabantbyer utgjorde flertallet i en slags interbydels ungdomsklubb, i hvilket fru Inger presiderte med varm vennlighet kombinert med myndighet. Etter hvert som ferievaner endret seg fra "snilleste gutt i sovesal 1" til mer avanserte kontinentale sommerbeiter også for ungdom, fikk kioskens smule interiør mer internasjonal karakter. Postkort fra stadig mer fjerntliggende himmelstrøk og kulturer strømmet inn. Adressen var enkel: Mor i bakken, Kampen, Norway. Vi har bare opplevd liknende på Londons like beryktede som berømte pub Dirty Dick. Og det sier ikke så lite.

"En kone av meg" som parantes bemerket var en av Mor i bakkens mest lidenskapelige pølsepisere, forsøkte en gang

å avlure hemmeligheten bak smaksopplevelsen. Det var under en datidig kveldstur, hvor vi fikk en relativt uavbrutt prat med fru Inger. Svaret var en eksplosjon: Hemmelighet? Tull. Her finnes intet heksebrygg som base. Bare topp råvarer og friskt kaldt Maridalsvann, kokt opp på hjertevarme. Det er det hele. Ja, ja en buljongterning ødelegger ikke. Og en skive løk. Det kom et humoristisk glimt bak brillene: "prøv sjøl". Vi gjorde det men kom ikke lenger enn til bakken. En fordums Osloglede er forsvunnet.

Leif Ryve

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
48						1	2
49	3	4	5	6	7	8	9
50	10	11	12	13	14	15	16
51	17	18	19	20	21	22	23
52	24	25	26	27	28	29	30
1	31						
